

“Ne kadar marjinal bir çocuksun sen!”

Marjinal, apartmanın önüne çıkmış, okul servisini beklerken son okuduğu Harry Potter kitabındaki olayları düşünüyordu. Serinin en son kitabıydı bu, on birinci kitap... Daha filmi çekilmemişti. Yazarı J. K. Rowling’in artık film hakkını vermeyi düşünmediğini okumuştı, Potter fanatiklerinin internet sayfasında.

Marjinal, kendisini hayatın sıkıcılığından kurtaran fantastik kitapları oldum olası severdi. Gerçek hayatta bu türden maceralar yaşamak isterdi, ama yaşam böylesi serüvenleri karşısına çıkarmazdı bir türlü. En başta, adıyla kaybediyordu bir maceranın kahramanı olmayı. Aslında adı Marjinal değildi, sınıf arkadaşları böyle söylemeye başlayınca onun da hoşuna gitmiş, hemen benimsemişti. Aykırı davranışlarından ve çoğu zaman bambaşka bir düşünceyi savunmasından dolayı yakıştırmışlardı bunu. Hem anlamını beğeniyor hem de kulağa hoş geldiğini düşünüyordu. Kısa sürede Marjinal tanınması yaygınlaştı, öğretmenler bile onu böyle çağırır oldular.

Asıl adı Hayri'ydi. Harry Potter kitaplarının ününden dolayı Hayri'nin Harry'ye benzer ses çağrışımları onu bir parça heyecanlandırmış olsa da arkadaşlarının bu benzerliği umursamayıp ya da fark etmeyip, "Hayri ya, ne komik adın var senin..." demeleri, "Harry'ye benzemiyor mu?" sorusunun boğazına takılıp kalmasına neden olmuştu.

Eğer büyükbabasının babasının adı Hayri olmasaydı, şimdi o da belki Barış, Ege, Oytun, Önder, Çağan gibi daha modern bir ada sahip olabilirdi. Büyükbabası ısrarla torununa bu adın konmasını istemişti, annesi de kıramamıştı onu. Karı koca bu yüzden bir iki hafta tartışmışlar, ama sonunda büyükbaba galip gelmiş ve resmî kayıtlara "Hayri" olarak yazılmıştı.

Hep sıkılırdı yeni insanlara kendisini tanıtırken. Arkadaşları da çok acımasızdı. Bu liseye kaydını yaptıırıp okula başladığı ilk haftalarda adı yüzünden epeyce alay konusu olmuştu. Sonra nasıl olduysa sınıftaki kız arkadaşlarından Mehtap, onu bu çileli süreçten "Marjinal" lakabıyla kurtarmıştı.

Mehtap "Ne kadar marjinal bir çocuksun sen!" dediğinde, bütün sınıf bir anda benimsemişti yeni tanımlamayı.

Bu kitabın yazarı olan bana da, 'Lütfen Hayri'yi az kullanın, bana Marjinal denmesini istiyorum,' diye o kadar ısrar etti ki onu kırmamak için bazı ilkelerimden vazgeçmek zorunda kaldım. Bu sıra dışı genci kitabımda çoğu zaman "Marjinal" adıyla andım, arada bir de "Hayri" demeyi yeğledim.

Hayri, annesine resmî kayıtları değiştirmesi için bir dönem epeyce yalvarmıştı. Annesi, büyükbabasının bu konuda ısrarlı olduğunu, değişiklik yaptıklarını öğrendiğinde çok güceneceğini

söylemişti. O zaman Hayri, büyükbabasının bir an önce ölmesini bile geçirdi içinden. Ama büyükbabası sağlığına o kadar dikkat ediyordu ki ayda bir doktor muayenesine gidiyor, televizyondaki sağlık programlarını kaçırmıyor, uzun yaşamayla ilgili kitapları daha kitabevlerinin raflarına konduğu ilk günden satın alıp okuyor, oradaki öğütleri bir bir uyguluyordu.

Marjinal, büyükbabasının evine gittiğinde asla yemek yiyemezdi. Ona göre büyükbabasının tenceresinde kaynayan şeyler yemek değil, ilaç gibi kokan ot çorbalarıydı. Hiçbir yemek kitabında yer almayan çorbalar... Pazarda bile görmediği tuhaf tuhaf yapraklardan yemekler yapardı yaşlı adam. Kazayağı, hindikulağı, çebelek gibi tuhaf adları olan otlardı bunlar.

Marjinal, büyükbabasının da aslında marjinal, yani sıra dışı biri olduğunu düşünürdü çoğu zaman. Kendisi yalnızca semizotunu, ebegümecini ve ısırganı gördüğünde tanıyabilirdi; diğerleri genel olarak ottu onun için. Büyükbaba bu otların bazılarını bahçesinde yetiştirirdi. Yalnız yaşıyordu, bahçede otlarıyla uğraşırken beş yıl önce ölmüş olan karısını arada bir sitemle anar, "Benim çorbalarımından içseydi şimdi birbirimize can yoldaşı olmaya devam edecektik," derdi içini çekerek.

Yaşı, Türkiye'nin yaş ortalamasını çoktan geçmişti. Marjinal, onun hiç ölmeyeceğini, kendisi öldüğünde bile büyükbabasının hâlâ yaşıyor olacağını fantastik bir hayal olarak kurgulardı arada sırada.

O sabah da Marjinal, "Okul çıkışı büyükbabama uğrasam mı acaba?" diye düşünürken servisin şiddetli kornasıyla

daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Aracın sürgülü kapısını güçlü bir kol çekişiyile, neredeyse çarparak, gürültüyle açtı. Arka koltuktaki gençler bir ağızdan “Yuh!” diyerek kapı açışını kınadıklarını belli ettiler. Marjinal aldırmadı, sürücünün tam arkasına denk gelen, her zaman oturduğu koltuğa geçti.

Servis sürücüsünün adı Satılmış’tı. Marjinal, ona bu nedenle acırdı. Kendini Satılmış’ın yerine kolayca koyabiliyordu. Bir yandan da kendi durumunun onunki kadar vahim olmayışına sevinmiyor değildi. Servisteki öğrenciler sürücüye “Sati” demeyi yeğlerdi çoğu zaman, küçükler ise Sati Ağabey...

Satılmış’ın ensesindeki et benine bakmaya başladı Marjinal. Okula gidinceye kadar hep bu siyah bene bakardı zaten. O gün bir farklılık vardı bende, biraz daha büyümüş, nohut tanesi gibi olmuştu sanki, oysa cuma günü bıraktığında mercimek kadardı. Haberi var mıydı acaba Sati’nin bundan. Söylese mi? Sati, kendisinden yedi sekiz yaş büyüktü. Marjinal dayanamadı. Sati’nin omzuna iki kez vurup dikkatini çekti. Sati, aynadan ne var der gibi baktı ona.

- Ensendeki ben...
- Ne olmuş ensemdeki bene?
- Büyüyor galiba.

Bu konuşma Marjinal’in yanındakileri de, arkasında oturanları da kahkahaya boğdu.

Daha arkadakiler konuşmayı duymadıkları için birbirlerini dirsekleyip ne oldu, ne var, niye gülüyorlar diye sordular.

Marjinal’in yanındaki öğrenci, bütün servise duyurdu olayı:

– Marjinal, Sati'nin ensesindeki benin büyüdüğünü söylüyor!

Kahkahaya arka sıralar da katıldı. Hemen espriler üretmeye başladılar. Söylenen bir gerçekliği saçmalığa dönüştürüp herkesi güldürmeye çalışmak her zamanki alışkanlıklarıydı zaten.

– Senin de kulakların büyüyor Marjinal!

– Aaa, serçe parmağım da büyümüş bakın, orta parmak kadar olmuş!

Ama Sati onlar gibi yapmadı. Suratı kaygılı bir hal aldı ve aracın hızını kesip bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle ensesini yokladı. Doğru söylüyor diye düşündü. Büyüme, son zamanlarda iyice belirginleşmişti.

Marjinal'in hemen arkasında oturan sınıf arkadaşı Yiğit de alay etme fırsatını kaçırmadı:

– Senin de ensende tüyler çoğalmış oğlum, yakında kurt adam mı olacaksın ne?

Marjinal içten içe bozuldu, ama belli etmedi; zayıf yanını belli ettiğinde bu çocukların kendisine daha çok yükleneceklerini deneyimlerinden biliyordu. Bu nedenle bir kurt gibi hırlayarak arakasına döndü:

– Bana fazla sokulmasan iyi olur kuzucuk, karnım acıkırsa arkadaş markadaş dinlemem yutarım, ona göre!

Servistekiler bu sözleri gülünç bulmasalar da itişip kakışmaya, bağırıp çağırmaya fırsat sayarak gürültüyle güldüler.

Araçta her zaman on beş kişi oluyordu. Bunlardan dördü sınıf arkadaşıydı, diğerleri başka sınıflardandı. Serviste bir de ikizler vardı. Birbirinden güçlkle ayırt edilebilen iki kardeş,

lisenin bitişişindeki ilköğretim okulunda okuyorlardı. Üçüncü sınıfta olduklarını biliyordu Hayri. Çoğu zaman sessizdiler; liselilerin esprilerini anlamadıkları, ama herkes gülünce onların da anlamadan güldükleri belli oluyordu. Neden güldükleri sorulduğunda bir şey diyecek durumda değillerdi.

Yiğit, kendine doğru kurt gibi hırlayarak hamle yapan Marjinal'in üstüne daha fazla gitmedi. Şakalaşmaktan her zaman hoşlanırdı, ama o gün canı biraz sıkkındı. Birkaç gün önce okul önünde bıçaklanan yakın arkadaşı Semih'i düşündü. Hastanede daha birkaç hafta kalacak deniyordu. Bıçaklayan öğrenci de cezaevindeydi. O kadar önemsiz bir nedenle çıkmış ki kavga. Semih, farkında olmadan o öğrenciye çarpmış, o da bilerek yaptın diyerek bıçağını çekmiş. Arkadaşının böyle saçma sapan bir nedenle ölecek duruma gelmesini aklı almıyordu. Neyse ki okulun önündeki taksici onu hemen hastaneye yetiştirmiş, bu sayede Semih fazla kan kaybetmemişti.

Marjinal, Sati'nin ensesindeki bene gözlerini dikmişti yine. Birkaç gün önce bu beni rüyasında görmüştü. Uyandığında ayrıntıları anımsamamıştı, ama gördüğünün şimdi nohut kadar olan bu ben olduğundan emindi.

– Doktora gitsene Sati, belki daha fazla büyümeden ameliyatla alırlar.

Sati, Marjinal'in bu sözü üzerine yine elini ensesine götürdü. Bu oğlan da takmıştı benine. Zaten kendisi günlerdir kafa yorup duruyordu, bu et parçasının neden durup dururken büyümeye başladığına. Sevgilisi de fark etmişti benin büyüdüğünü; doktordan o da söz etmişti; ama hastanelerin

ne kadar baştan savma çalıştıklarını biliyordu Sati. Saatlerce kuyruk bekleyecek, doktor ensesine bakmadan bir ilaç yazacak, "Geçmezse üç ay sonra bir daha gel." diyecekti. Aynadan Marjinal'e baktı:

– Sen liseyi başarıyla bitir, tıp fakültesini kazan, ondan sonra bakarsın bir çaresine.

Marjinal bunun iyi bir dilek mi, yoksa karışma işime, sen kendi yoluna ben kendi yoluma anlamında mı söylendiğini anlayamadı. Anlayamadığı için de susmak zorunda kaldı. Sati, aynadan delikanlıya bakınca gücendirdiğini anladı.

– Şaka yaptım be, alınma hemen.

Camdan dışarı bakarak konuştu Marjinal:

– Bana ne, ben yalnızca bir öneride bulundum. Hem boşuna bekleme doktor olmamı, genetik mühendisi olacağım ben.